

Ανακοίνωση του EZLN στην 22η επέτειο από την έναρξη του πολέμου ενάντια στη λήθη

Subcomandante Insurgente Moisés, Subcomandante Insurgente Galeano
1η Γενάρη 2016,

ΚΑΛΗΣΠΕΡΑ, ΚΑΛΗΜΕΡΑ ΣΥΝΤΡΟΦΟΙ-ΣΥΝΤΡΟΦΙΣΣΕΣ ΤΩΝ ΒΑΣΕΩΝ ΣΤΗΡΙΞΗΣ ΤΟΥ ΕΘΝΙΚΟΑΠΕΛΕΥΘΕΡΩΤΙΚΟΥ ΖΑΠΑΤΙΣΤΙΚΟΥ ΣΤΡΑΤΟΥ, ΣΥΝΤΡΟΦΟΙ/ΕΣ ΣΤΡΑΤΕΥΜΕΝΟΙ ΚΑΙ ΣΤΡΑΤΕΥΜΕΝΕΣ, ΑΝΤΑΡΤΙΣΣΕΣ/ΤΕΣ, ΤΟΠΙΚΟΙ ΚΑΙ ΠΕΡΙΦΕΡΕΙΑΚΟΙ ΥΠΕΥΘΥΝΟΙ, ΑΡΧΕΣ ΤΩΝ ΤΡΙΩΝ ΕΠΙΠΕΔΩΝ ΤΗΣ ΑΥΤΟΝΟΜΗΣ ΔΙΑΚΥΒΕΡΝΗΣΗΣ, ΣΥΝΤΡΟΦΟΙ/ΙΣΣΕΣ ΥΠΟΣΤΗΡΙΧΤΕΣ ΚΑΙ ΥΠΟΣΤΗΡΙΧΤΡΙΕΣ ΣΤΑ ΔΙΑΦΟΡΕΤΙΚΑ ΠΕΔΙΑ ΕΡΓΑΣΙΑΣ. ΣΥΝΤΡΟΦΟΙ, ΣΥΝΤΡΟΦΙΣΣΕΣ ΤΗΣ ΕΚΤΗΣ ΕΘΝΙΚΗΣ ΚΑΙ ΔΙΕΘΝΟΥΣ ΚΑΙ ΟΛΟΙ ΟΙ ΠΑΡΕΥΡΙΣΚΟΜΕΝΟΙ.

Συντρόφισσες και σύντροφοι, είμαστε σήμερα εδώ για να γιορτάσουμε την 22η επέτειο από την έναρξη του πολέμου ενάντια στη λήθη.

Εδώ και πάνω από 500 χρόνια έχουμε υποστεί τον πόλεμο που μας έχουν κηρύξει οι ισχυροί διαφορετικών εθνικοτήτων, γλωσσών, χρωμάτων και θρησκειών για να μας εξοντώσουν.

Θέλησαν να μας σκοτώσουν, είτε σκοτώνοντας τα σώματά μας, είτε τις ιδέες μας.

Αλλά αντισταθήκαμε.

Ως ιθαγενικοί λαοί, ως φρουροί της μητέρας γης, αντισταθήκαμε.

Και όχι μόνο εδώ, και όχι μόνο το χρώμα της γης που είμαστε.

Σε κάθε γωνιά του πλανήτη που υπέφερε και υποφέρει ακόμη υπήρξε και υπάρχει αξιοπρεπής και εξεγερμένος κόσμος που αντιστέκεται ενάντια στο θάνατο που επιβάλλουν οι από τα πάνω.

Την πρώτη Γενάρη 1994, εδώ και 22 χρόνια, είπαμε δημόσια το «ΦΤΑΝΕΙ ΠΙΑ» που προετοιμάζαμε σιωπηλά μια δεκαετία.

Υποφέροντας σιωπηλά τα βάσανά μας προετοιμάζαμε την κραυγή του πόνου μας.

Από φωτιά ήταν τότε λόγος μας.

Για να ξυπνήσει όποιον κοιμόταν.

Για να σηκώσει όποιον είχε πέσει.

Για να εξεγείρει την ιστορία.

Για να την υποχρεώσει να πει αυτό που αποσιωπούσε.

Για να αποκαλύψει την ιστορία εκμεταλλεύσεων, δολοφονιών, υφαρπαγών, υποτιμήσεων και λήθης που κρυβόταν πίσω από την ιστορία των από πάνω.

Αυτή την ιστορία των μουσείων, των αγαλμάτων, των βιβλίων, των μνημείων στο ψεύδος.

Με το θάνατο των δικών μας, με το αίμα μας, τινάξαμε το λήθαργο ενός κόσμου υποταγμένου στην ήττα.

Δεν ήταν μόνο λόγια. Το αίμα των νεκρών μας σε αυτά τα 22 χρόνια βρήκε το αίμα που είχε χυθεί τα προηγούμενα χρόνια, δεκαετίες, αιώνες.

Έπρεπε τότε να διαλέξουμε και διαλέξαμε τη ζωή.

Γι' αυτό, τότε και τώρα, για να ζήσουμε, πεθαίνουμε.

Τόσο απλός, όπως το αίμα μας που έβαφε τους δρόμους και τους τοίχους των πόλεων που τώρα μας υποτιμούν όπως το έκαναν και τότε, ήταν ο λόγος μας.

Κι ακόμη είναι:

Σημαία του αγώνα μας ήταν τα 11 αιτήματά μας: γη, εργασία, τροφή, υγεία, εκπαίδευση, αξιοπρεπής κατοικία, ανεξαρτησία, δημοκρατία, ελευθερία, δικαιοσύνη και ειρήνη.

Αυτά ήταν τα αιτήματα που μας έκαναν να πάρουμε τα όπλα γιατί είναι όσα δεν έχουμε το μεγαλύτερο κομμάτι των ιθαγενικών λαών και των κατοίκων αυτής της χώρας και του κόσμου.

Έτσι, αρχίσαμε τον αγώνα μας ενάντια στην εκμετάλλευση, την περιθωριοποίηση, την ταπείνωση, την υποτίμηση, τη λήθη και όλες τις αδικίες που ζούσαμε εξαιτίας του κακού συστήματος.

Γιατί για τους πλούσιους και τους ισχυρούς ήμασταν χρήσιμοι μόνο ως δούλοι, για γίνονται εκείνοι όλο και πιο πλούσιοι και εμείς όλο και φτωχότεροι.

Αφότου ζήσαμε τόσο καιρό κάτω από αυτή την κυριαρχία και την αρπαγή είπαμε:

ΦΤΑΝΕΙ ΠΙΑ! ΜΕΧΡΙ ΕΔΩ ΗΤΑΝ Η ΥΠΟΜΟΝΗ!

Και είδαμε πως δεν μας έμενε άλλος δρόμος από το να πάρουμε τα όπλα για να σκοτώσουμε και να σκοτωθούμε για τον δίκαιο αγώνα μας.

Αλλά δεν ήμασταν μόνοι, μόνες.

Δεν είμαστε ούτε και τώρα.

Στο Μεξικό και στον Κόσμο η αξιοπρέπεια κατέλαβε τους δρόμους και απαίτησε χώρο για διάλογο.

Τότε καταλάβαμε.

Από εκείνη τη στιγμή άλλαξε η μορφή του αγώνα μας και γίναμε και είμαστε προσεκτική ακοή και ανοιχτός λόγος, γιατί από την αρχή το ξέραμε ότι ο δίκαιος αγώνας του λαού είναι για τη ζωή και όχι για το θάνατο.

Αλλά έχουμε κοντά τα όπλα μας, δεν τα αφήσαμε, θα μας συντροφεύουν μέχρι το τέλος.

Γιατί είδαμε πως όποτε η ακοή μας έγινε ανοιχτή καρδιά, οι Ιθύνοντες απάντησαν με λόγια εξαπάτησης, με καρδιά φιλοδοξίας και ψεμάτων.

Είδαμε ότι ο πόλεμος των από πάνω συνεχιζόταν.

Το σχέδιο και ο στόχος τους ήταν και είναι να διεξάγουν πόλεμο εναντίον μας μέχρι να μας εξοντώσουν. Γι' αυτό αντί να ικανοποιήσουν τα δίκαια αιτήματά μας, προετοιμάζαν και προετοιμάζουν, έκαναν και κάνουν πόλεμο με τα σύγχρονα όπλα τους, φτιάχνουν και χρηματοδοτούν παραστρατιωτικές ομάδες, προσφέρουν και μοιράζουν ψίχουλα εκμεταλλευόμενοι την άγνοια και τη φτώχεια κάποιων.

Αυτοί οι ιθύνοντες των από πάνω είναι ηλίθιοι. Σκέφτονταν ότι όσοι ήταν έτοιμοι να ακούσουν ήταν και έτοιμοι να πουληθούν, να παραδοθούν, να τα παρατήσουν.

Έκαναν λάθος τότε.

Κάνουν λάθος τώρα.

Γιατί για εμάς τους Ζαπατίστας είναι ξεκάθαρο ότι δεν είμαστε ζητιάνοι ή άχρηστοι που περιμένουμε να λυθούν όλα από μόνα τους.

Είμαστε λαός με αξιοπρέπεια, με αποφασιστικότητα και συνείδηση στον αγώνα για την πραγματική ελευθερία και δικαιοσύνη για όλες, για όλους,. Χωρίς να έχει σημασία το χρώμα, η φυλή, το φύλο, η θρησκεία, το ημερολόγιο, η γεωγραφία.

Γι' αυτό ο αγώνας μας δεν είναι τοπικός, ούτε περιφερειακός, ούτε εθνικός. Είναι παγκόσμιος.

Γιατί είναι παγκόσμιες οι αδικίες, τα εγκλήματα, οι αρπαγές, οι υποτιμήσεις, οι εκμεταλλεύσεις.

Αλλά είναι επίσης παγκόσμια η εξεγερσιακότητα, η οργή, η αξιοπρέπεια, η προσπάθεια να γίνουμε καλύτερες/οι.

Έτσι καταλάβαμε ότι ήταν απαραίτητο να οικοδομήσουμε εμείς οι ίδιοι, εμείς οι ίδιες τη ζωή μας, με αυτονομία.

Ανάμεσα στις μεγάλες απειλές, στην ομηρία του στρατού και των παραστρατιωτικών, στις συνεχείς προκλήσεις της κακής κυβέρνησης, αρχίσαμε να οικοδομούμε το δικό μας σύστημα διακυβέρνησης, τη δική μας αυτονομία, με τη δική μας εκπαίδευση, τη δική μας υγεία, τη δική μας επικοινωνία, τον δικό μας τρόπο να φροντίζουμε και να δουλεύουμε τη μάνα γη, με τη δική μας πολιτική ως λαός και τη δική μας ιδεολογία για το πώς θέλουμε να ζήσουμε ως λαοί, με άλλη κουλτούρα.

Ενώ άλλες, άλλοι περιμένουν από τους από πάνω να επιλύσουν τα ζητήματα των από κάτω, εμείς, οι Ζαπατίστας, αρχίσαμε να οικοδομούμε τη δική μας ελευθερία σαν τη σπορά, σαν το χτίσιμο, σαν το μεγάλωμα, δηλαδή, από τα κάτω.

Αλλά η κακή κυβέρνηση επιχειρεί να καταστρέψει και να τελειώσει με τον αγώνα και την αντίστασή μας με έναν πόλεμο που αλλάζει ένταση, όπως αλλάζει και η πολιτική εξαπάτησής της, με τις κακές ιδέες της, τα ψέματά της, χρησιμοποιώντας τα μέσα επικοινωνίας για να τα μεταδώσει και με το να μοιράζει ψίχουλα στους ιθαγενικούς πληθυσμούς όπου έχει Ζαπατίστας, για να διασπάσει και να εξαγοράσει συνειδήσεις, εφαρμόζοντας με αυτόν τον τρόπο το αντεπαναστατικό της σχέδιο.

Αλλά ο πόλεμος που έρχεται από τα πάνω, συντρόφισσες, σύντροφοι, αδερφές, αδερφοί, είναι πάντα ο ίδιος: φέρνει μόνο την καταστροφή και τον πόλεμο.

Μπορεί να αλλάζουν οι ιδέες και οι σημαίες, αλλά ο πόλεμος από τα πάνω πάντα καταστρέφει, πάντα σκοτώνει, ποτέ δεν σπέρνει άλλο από τον τρόμο και την απελπισία.

Μέσα σε αυτόν τον πόλεμο έπρεπε να προχωρήσουμε προς αυτό που θέλαμε.

Δεν μπορούσαμε να καθίσουμε και να περιμένουμε να καταλάβουν αυτοί που δεν καταλαβαίνουν ακόμη κι ότι δεν καταλαβαίνουν.

Δεν μπορούσαμε να περιμένουμε έναν μακρύ και άχρηστο κατάλογο υποσχέσεων που θα ξεχνιούνταν λίγα λεπτά αργότερα.

Δεν μπορούσαμε να περιμένουμε το άλλο, διαφορετικό αλλά ίδιο στον πόνο και την οργή, να μας δει και βλέποντάς μας να δει τον εαυτό του.

Δεν ξέραμε πώς να το κάνουμε.

Δεν υπήρχε ούτε υπάρχει βιβλίο, εγχειρίδιο ή δόγμα που να μας πει τι να κάνουμε για να αντισταθούμε και, ταυτόχρονα, να οικοδομήσουμε κάτι καλύτερο.

Ίσως όχι τέλειο, ίσως διαφορετικό, αλλά πάντα δικό μας, από τα δικά μας χωριά, τις γυναίκες, τους άντρες, τα παιδιά, τους ηλικιωμένους που με τη συλλογική καρδιά τους καλύπτουν τη μαύρη σημαία με το πεντάκτινο αστέρι δίνοντας στους εαυτούς τους όχι μόνο όνομα, αλλά και δέσμευση και προορισμό: EZLN.

Έτσι ψάξαμε στην προγονική μας ιστορία, στη συλλογική μας καρδιά, στους τάφους, στις ελλείψεις και στα λάθη, οικοδομούσαμε αυτό που είμαστε που δεν μας κρατά μόνο στη ζωή και στην αντίσταση αλλά μας σηκώνει αξιοπρεπείς και εξεγερμένους.

Σε αυτά τα 22 χρόνια Αντίστασης και Εξέγερσης συνεχίσαμε να οικοδομούμε έναν άλλο τρόπο ζωής, αυτοκυβέρνησης ως συλλογικοί λαοί που είμαστε, ακολουθώντας τις 7 αρχές της διακυβέρνησης με υπακοή, οικοδομώντας ένα νέο σύστημα και έναν άλλον τρόπο ζωής ως ιθαγενικοί πληθυσμοί.

Έναν όπου ο λαός διοικεί και η κυβέρνηση υπακούει.

Και η απλή καρδιά μας βλέπει ότι είναι το πιο υγιές, γιατί γεννιέται και μεγαλώνει από τον ίδιο το λαό, δηλαδή, είναι ο ίδιος ο λαός που διατυπώνει τις απόψεις του, συζητά, σκέφτεται, αναλύει και αποφασίζει τι είναι το καλύτερο προς όφελός του, ακολουθώντας το παράδειγμα που μας άφησαν οι πρόγονοί μας.

Όπως θα εξηγήσουμε αργότερα, βλέπουμε ότι στις κομματικές κοινότητες βασιλεύει η εγκατάλειψη και η μιζέρια, διοικεί η τεμπελιά και το έγκλημα, η κοινοτική ζωή έχει διαρραγεί, έχει ήδη τραυματιστεί θανάσιμα.

Το ότι πουλήθηκαν στην κακή διακυβέρνηση όχι μόνο δεν τους επέλυσε τα προβλήματα, αλλά έφερε τρομερότερες καταστάσεις.

Όπου υπήρχε πείνα και φτώχεια συνεχίζει και σήμερα, αλλά επιπλέον υπάρχει και απελπισία.

Οι κομματικές κοινότητες έχουν μετατραπεί σε ομάδες ζητιάνων που δεν δουλεύουν παρά περιμένουν το επόμενο κρατικό πρόγραμμα βοήθειας, δηλαδή περιμένουν την επόμενη εκλογική περίοδο.

Κι αυτό δεν θα καταγραφεί σε καμία δημοτική, πολιτειακή ή ομοσπονδιακή έκθεση, αλλά είναι η αλήθεια που μπορεί να δει κανείς στις κομματικές κοινότητες: αγρότες που πλέον δεν ξέρουν να δουλεύουν τη γη, άδειες αποθήκες γιατί ούτε το τσιμέντο ούτε οι λαμαρίνες τρώγονται, κατεστραμμένες οικογένειες, κοινότητες που συναντιούνται μόνο για να παραλάβουν την κρατική ελεημοσύνη.

Στις δικές μας κοινότητες ίσως δεν υπάρχουν σπίτια από τσιμέντο, ούτε ψηφιακές τηλεοράσεις, ούτε αυτοκίνητα τελευταίου μοντέλου, αλλά ο δικός μας κόσμος ξέρει να δουλεύει τη γη. Ό,τι βάζει στο τραπέζι του, τα ρούχα που φοράει, το φάρμακο που τον ανακουφίζει, οι γνώσεις που μαθαίνει, η ζωή που ζει είναι ΔΙΚΗ ΤΟΥ, προϊόν της δουλειάς και της γνώσης του. Δεν είναι δώρο κανενός.

Μπορούμε να το πούμε ξεκάθαρα: οι ζαπατιστικές κοινότητες όχι μόνο είναι καλύτερα από ό,τι 22 χρόνια πριν. Το επίπεδο ζωής τους είναι καλύτερο από εκείνων που πουλήθηκαν στους κομματικούς κάθε χρώματος.

Πριν, για να καταλάβει κάποιος ποιος ήταν Ζαπατίστας έβλεπε αν είχε κόκκινο μαντίλι (παλιακάτε) ή κουκούλα.

Πλέον αρκεί να δει αν ξέρει να δουλεύει τη γη, αν προστατεύει τον πολιτισμό του, αν μελετά για να γνωρίσει την επιστήμη και την τεχνική, αν παίρνει σεβασμό ως γυναίκες που είμαστε, αν έχει βλέμμα καθαρό και προς τα πάνω, αν ξέρει να διοικεί συλλογικά, αν βλέπει τις θέσεις στην αυτόνομη εξεγερμένη ζαπατιστική διακυβέρνηση ως υπηρεσία και όχι ως επιχείρηση, αν όταν τον ρωτούν κάτι και δεν το ξέρει απαντά «δεν το ξέρω... ακόμη», αν όταν τον κοροϊδεύουν λέγοντας πως πια δεν υπάρχουν Ζαπατίστας, πως είναι πολύ λίγοι, απαντά «μην ανησυχείς, θα γίνουμε περισσότεροι, μπορεί να αργεί, αλλά θα γίνουμε περισσότεροι», αν βλέπει μακριά στα ημερολόγια και τις γεωγραφίες, αν ξέρει ότι το αύριο φυτεύεται σήμερα.

Αλλά ναι, αναγνωρίζουμε ότι έχουμε πολλά ακόμη να κάνουμε, να οργανωθούμε

περισσότερο και καλύτερα.

Γι' αυτό πρέπει να προσπαθήσουμε περισσότερο, να προετοιμαστούμε ώστε να κάνουμε καλύτερες και περισσότερες εργασίες αυτοκυβέρνησης, γιατί έρχεται και πάλι το μεγαλύτερο από όλα τα κακά: το κακό καπιταλιστικό σύστημα.

Και πρέπει να ξέρουμε πώς να το αντιμετωπίσουμε. Έχουμε ήδη 32 χρόνια εμπειρίας αγώνα στην Εξέγερση και την Αντίσταση.

Είμαστε ήδη αυτό που είμαστε.

Είμαστε ο Εθνικοαπελευθερωτικός Ζαπατιστικός Στρατός.

Είμαστε ακόμη κι όταν δεν μας κατονομάζουν.

Είμαστε ακόμη κι όταν μας ξεχνούν με σιωπές και ψεύδη.

Είμαστε ακόμη κι όταν δεν μας βλέπουν.

Είμαστε καθοδόν, προχωράμε, στην προέλευση, στον προορισμό.

Και σε αυτό που είμαστε βλέπουμε, κοιτάμε, ακούμε πόνους και βάσανα, κοντινά και μακρινά σε ημερολόγια και γεωγραφίες.

Και βλέπαμε πριν, και βλέπουμε τώρα.

Μια αιματηρή νύχτα, κι ακόμη περισσότερο, εξαπλώνεται στον κόσμο.

Οι Ιθύνοντες όχι μόνο επιμένουν να συνεχίζουν να εκμεταλλεύονται, να καταστέλλουν, να υποτιμούν, να αρπάζουν.

Είναι αποφασισμένοι να καταστρέψουν ολόκληρο τον κόσμο αν αυτό τους δίνει κέρδη, χρήμα, πληρωμές.

Είναι σαφές ότι έρχονται τα χειρότερα για όλες, όλους, όλα.

Γιατί οι μεγάλοι πλούσιοι δισεκατομμυριούχοι κάποιων χωρών συνεχίζουν να θέλουν να αρπάξουν όλο τον φυσικό πλούτο όλου του κόσμου, όλα όσα μας δίνουν ζωή όπως το νερό, η γη, τα δάση, τα βουνά, τα ποτάμια, ο αέρας. Όλα όσα είναι κάτω από την επιφάνεια: το χρυσό, το πετρέλαιο, το ουράνιο, το κεχριμπάρι, το θειάφι, το κάρβουνο και άλλα μεταλλεύματα. Γιατί αυτοί δεν θεωρούν τη γη ως πηγή ζωής, αλλά ως επιχείρηση και όλα τα μετατρέπουν σε εμπόρευμα, και το εμπόρευμα το μετατρέπουν σε χρήμα, και έτσι θέλουν να μας καταστρέψουν εντελώς.

Το κακό και ο κακός έχουν όνομα, ιστορία, προέλευση, ημερολόγιο, γεωγραφία: είναι το καπιταλιστικό σύστημα.

Δεν έχει σημασία πώς το βάζουν, δεν έχει σημασία τι όνομα του βάζουν, δεν έχει σημασία η θρησκεία που το ντύνει, δεν έχει σημασία η σημαία που σηκώνει.

Είναι το καπιταλιστικό σύστημα.

Είναι η εκμετάλλευση της ανθρωπότητας και του πλανήτη.

Είναι η υποτίμηση καθετί διαφορετικού, που δεν πουλιέται, δεν παραδίνεται, δεν παραιτείται.

Είναι αυτό που καταδιώκει, φυλακίζει, δολοφονεί.

Είναι αυτό που κλέβει.

Απέναντί του αναδεικνύονται, γεννιούνται, αναπαράγονται, μεγαλώνουν και πεθαίνουν μεσσίες, ηγέτες, αρχηγοί, υποψήφιοι, κυβερνήσεις, κόμματα που προσφέρουν τη λύση.

Ως ένα ακόμη εμπόρευμα, προσφέρονται οι συνταγές για την επίλυση των προβλημάτων.

Ίσως κάποιοι πιστεύουν ακόμη ότι από τα πάνω, από εκεί από όπου έρχονται τα προβλήματα, θα έρθουν οι λύσεις.

Ίσως κάποιοι ακόμη πιστεύουν σε τοπικούς, περιφερειακούς, εθνικούς, παγκόσμιους σωτήρες.

Ίσως κάποιοι ακόμη περιμένουν να κάνει κάποιος ό,τι αναλογεί να κάνουμε εμείς οι ίδιοι, οι ίδιες.

Θα ήταν πολύ ωραίο, ναι.

Εύκολο, βολικό, χωρίς πολύ προσπάθεια. Μόνο σηκώνοντας το χέρι, ρίχνοντας μια ψήφο, συμπληρώνοντας μια φόρμα, χειροκροτώντας, φωνάζοντας ένα σύνθημα, συνδεόμενος μ' ένα κόμμα, ψηφίζοντας για να φύγει ένας και να 'ρθει άλλος.

Ίσως, λέμε, σκεφτόμαστε, εμείς οι Ζαπατίστας που είμαστε αυτό που είμαστε.

Θα ήταν πολύ ωραίο έτσι, αλλά δεν είναι.

Γιατί αυτό που έχουμε μάθει ως Ζαπατίστας που είμαστε και χωρίς κανείς να μας το διδάξει σα να μην ήταν ο δικός μας δρόμος, είναι ότι κανείς, απολύτως κανείς δεν θα έρθει για να μας σώσει, να μας βοηθήσει, να λύσει τα δικά μας προβλήματα, να ανακουφίσει του δικούς μας πόνους, να μας δωρίσει τη δικαιοσύνη που χρειαζόμαστε και αξίζουμε.

Μόνο ό,τι κάνουμε εμείς, καθένας και καθεμιά ανάλογα με το ημερολόγιο και τη γεωγραφία του/της, ανάλογα με το συλλογικό του/της όνομα, τον τρόπο σκέψης και δράσης, την προέλευση και τον προορισμό του/της.

Κι επίσης έχουμε μάθει, ως Ζαπατίστας που είμαστε, ότι γίνεται μόνο με οργάνωση.

Μάθαμε ότι όταν αγανακτεί κάποια, κάποιος, είναι ωραίο.

Ότι αν αγανακτούν κάποιοι, κάποιες, πολλές, πολλοί, τότε ένας φως ανάβει σε μια γωνιά του πλανήτη και αρκεί για να φωτίσει για λίγες στιγμές όλη τη γη.

Αλλά επίσης μάθαμε ότι αν αυτή η αγανάκτηση οργανωθεί... Αχ! τότε δεν είναι ένα στιγμιαίο φως αυτό που φωτίζει τα επίγεια μονοπάτια.

Τότε είναι σαν ψίθυρος, σαν φήμη, σα σεισμός που αρχίζει να ηχεί στην αρχή απαλά, και μετά πιο δυνατά.

Σαν αυτός ο κόσμος να γεννά έναν άλλο κόσμο, καλύτερο, πιο δίκαιο, πιο δημοκρατικό, πιο ελεύθερο, πιο ανθρώπινο...

Γι' αυτό σήμερα αρχίσαμε τον λόγο μας με λόγια παλιότερα, που είναι ακόμη όμως απαραίτητα, επείγοντα, ζωτικά: πρέπει να οργανωθούμε, να προετοιμαστούμε για τον αγώνα, για να αλλάξουμε αυτή τη ζωή, για να δημιουργήσουμε έναν άλλο τρόπο ζωής, άλλο τρόπο να κυβερνιόμαστε, εμείς οι ίδιοι οι λαοί.

Γιατί αν δεν οργανωθούμε, θα υποδουλωθούμε ακόμη περισσότερο.

Δεν υπάρχει τίποτα πια που να μπορούμε να εμπιστευτούμε στον καπιταλισμό. Απολύτως τίποτα. Έχουμε δει πια εκατοντάδες χρόνια το σύστημά του, έχουμε υποφέρει τις 4 ρόδες από το άρμα του καπιταλισμού: την εκμετάλλευση, την καταστολή, την αρπαγή και την υποτίμηση.

Μένει πια μόνο η εμπιστοσύνη μεταξύ μας, όπου εμείς ξέρουμε πώς να οικοδομήσουμε μια νέα κοινωνία, ένα νέο σύστημα διακυβέρνησης, με τη δίκαιη και αξιοπρεπή ζωή που θέλουμε.

Γιατί πλέον δεν γλιτώνει κανείς από την καταιγίδα της Λερναίας Ύδρας του καπιταλισμού που θα καταστρέψει τις ζωές μας.

Ιθαγενείς, αγρότισσες/τες, εργάτριες/τες, δασκάλες/οι, νοικοκυρές, διανοούμενες/οι, εργαζόμενες και εργαζόμενοι γενικά, γιατί υπάρχουν πολλοί εργαζόμενοι που αγωνίζονται καθημερινά να επιβιώσουν, άλλες/οι με αφεντικά και άλλες/οι όχι, όλοι πέφτουν στα αρπαχτικά νύχια του καπιταλισμού.

Δηλαδή δεν υπάρχει σωτηρία στον καπιταλισμό.

Κανείς δεν θα μας καθοδηγήσει, είμαστε εμείς οι ίδιες/οι που θα μας οδηγήσουμε, λαμβάνοντας υπόψη πώς σκεφτόμαστε να λύσουμε κάθε ζήτημα.

Γιατί αν σκεφτούμε ότι υπάρχει κάποιος που θα μας καθοδηγήσει, είδαμε ήδη πώς μας καθοδήγησαν για εκατοντάδες χρόνια πριν και μέσα στο καπιταλιστικό σύστημα, και σε τίποτα δεν μας ωφέλησε εμάς τους από κάτω. Εκείνους ναι, γιατί έτσι, μόνο από τις καρέκλες τους, κέρδιζαν χρήματα για να ζουν.

Όλοι λένε «ψηφίστε με, θα αγωνιστώ για να μην υπάρχει πια εκμετάλλευση» και μόλις παίρνουν τη θέση όπου κερδίζουν λεφτά χωρίς να ιδρώνουν ξεχνούν όλα όσα έλεγαν, αρχίζουν να δημιουργούν περισσότερη εκμετάλλευση, να πουλούν ό,τι έχει μείνει από τον πλούτο των χωρών μας. Αυτοί οι προδότες είναι άχρηστοι, υποκριτές, παράσιτα.

Γι' αυτό, συντρόφισσες και σύντροφοι, ο αγώνας δεν έχει τελειώσει, μόλις τώρα

αρχίζουμε, έχουμε μόλις 32 χρόνια, από τα οποία τα 22 δημόσια.

Γι' αυτό πρέπει να ενωθούμε περισσότερο, να οργανωθούμε καλύτερα για να φτιάξουμε το καράβι μας, το σπίτι μας, δηλαδή την αυτονομία μας, γιατί αυτή θα μας σώσει από την καταιγίδα που έρχεται, πρέπει να δυναμώσουμε τα πεδία εργασία μας και τις συλλογικές μας εργασίες.

Δεν έχουμε άλλο δρόμο από το να ενωθούμε και να οργανωθούμε ώστε να αγωνιστούμε και να υπερασπίσουμε τους εαυτούς μας από τη μεγάλη απειλή του κακού καπιταλιστικού συστήματος, γιατί οι αθλιότητες του εγκληματικού καπιταλισμού που απειλούν την ανθρωπότητα δεν πρόκειται να σεβαστούν κανέναν, θα μας σκουπίσουν όλους χωρίς διάκριση φυλής, κόμματος, θρησκείας, γιατί το έχουν ήδη δείξει εδώ και πολλά χρόνια ότι πάντα κυβερνούσαν άσχημα, απειλούσαν, καταδίωκαν, φυλάκιζαν, βασάνιζαν, εξαφάνιζαν και δολοφονούσαν τους λαούς των πόλεων και της υπαίθρου σε όλο τον κόσμο.

Γι' αυτό σας λέμε, σύντροφοι, συντρόφισσες, παιδιά, νέοι και νέες, εσείς ως νέες γενιές είστε το μέλλον των λαών μας, του αγώνα μας και της ιστορίας μας, αλλά πρέπει να καταλάβετε ότι έχετε ένα καθήκον και μια υποχρέωση: να ακολουθήσετε το παράδειγμα των πρώτων συντρόφων μας, των ηλικιωμένων συντρόφων μας, των γονιών και των παππούδων και όλων όσων άρχισαν αυτόν τον αγώνα.

Εκείνοι και εκείνες ήδη έχουν χαράξει το μονοπάτι μας, πλέον πέφτει σ' εμάς το καθήκον να συνεχίσουμε και να συντηρήσουμε αυτό το μονοπάτι, αλλά αυτό θα επιτευχθεί μόνο αν οργανωνόμαστε σε κάθε γενιά, αν καταλαβαίνουμε και οργανωνόμαστε για τον αγώνα, και αν συνεχιστεί έτσι μέχρι το τέλος του αγώνα μας.

Γιατί εσείς ως νέοι και νέες είστε σημαντικό κομμάτι των λαών μας, γι' αυτό πρέπει να συμμετέχετε σε όλα τα επίπεδα διακυβέρνησης που υπάρχουν στην οργάνωσή μας και σε κάθε πεδίο εργασίας της αυτονομίας μας, και να είστε οι γενιές που θα συνεχίσουν να καθοδηγούν το μέλλον μας με δημοκρατία, ελευθερία και δικαιοσύνη, έτσι όπως μας διδάσκουν εμάς οι πρώτοι σύντροφοι και συντρόφισσες.

Σύντροφοι και συντρόφισσες, όλοι και όλες είμαστε σίγουροι/ες ότι θα επιτύχουμε αυτό που θέλουμε, όλα για όλους, δηλαδή την ελευθερία μας, γιατί πλέον ο αγώνας μας σιγά σιγά προχωρά και τα όπλα του αγώνα μας είναι η αντίσταση, η εξεγερσιακότητα και ο αληθινός μας λόγος, και δεν υπάρχουν βουνά ούτε σύνορα που να μπορούν να την περιορίσουν, αλλά φτάνει μέχρι τα αυτιά και τις καρδιές άλλων αδερφών σε όλο τον κόσμο.

Δηλαδή είμαστε πια περισσότεροι/ες που καταλαβαίνουμε τον αγώνα ενάντια στη σοβαρότατη συνθήκη αδικίας που μας έχουν υποβάλει, που προκαλεί το καπιταλιστικό σύστημα στη χώρα μας και στον κόσμο.

Επίσης μας είναι σαφές ότι στη διάρκεια του αγώνα μας έχουν υπάρξει και θα υπάρξουν απειλές, καταστολή, καταδιώξεις, εκτοπίσεις, αντιφάσεις και κοροϊδία από τη μεριά των τριών επιπέδων των κακών κυβερνήσεων [δήμο, πολιτεία, ομοσπονδία], αλλά πρέπει να μας είναι σαφές ότι αν η κακή κυβέρνηση μας μισεί είναι γιατί είμαστε σε καλό δρόμο, και αν μας χειροκροτεί έχουμε ξεφύγει απ' τον αγώνα μας.

Ας μην ξεχνάμε ότι εμείς είμαστε οι κληρονόμοι αγώνα και αντίστασης πάνω από 500

χρόνια. Στις φλέβες μας ρέει το αίμα των προγόνων μας, εκείνοι μας κληροδότησαν το παράδειγμα του αγώνα και της εξέγερσης και του να είμαστε φρουροί της μάνας γης γιατί σ' αυτήν γεννιόμαστε, σε αυτήν ζούμε και σε αυτήν πεθαίνουμε.

-*-

Συντρόφισσες, σύντροφοι Ζαπατίστας:

Σύντροφοι, συντρόφισσες, της Έκτης:

Αδερφές και αδερφοί:

Αυτά είναι τα πρώτα λόγια μας σ' αυτή τη χρονιά που αρχίζει.

Θα έρθουν κι άλλα λόγια, κι άλλες σκέψεις.

Σιγά σιγά θα αρχίσει να ξαναφαίνεται το βλέμμα μας, η καρδιά που είμαστε.

Προς το παρόν θέλουμε να τελειώσουμε λέγοντάς σας ότι για να τιμήσουμε και να αποτίσουμε σεβασμό στο αίμα των νεκρών μας δεν φτάνει μόνο να τους θυμόμαστε, να τους νοσταλγούμε, να τους κλαίμε και να προσευχόμαστε γι' αυτούς, αλλά πρέπει να συνεχίσουμε το παράδειγμά και το καθήκον που μας άφησαν, να κάνουμε πράξη την αλλαγή που θέλουμε.

Γι' αυτό σύντροφοι και συντρόφισσες, αυτή την τόσο σημαντική μέρα είναι η ώρα για να επανεπιβεβαιώσουμε τη συνείδηση του αγώνα και να δεσμευτούμε να συνεχίσουμε, ό,τι κι αν μας κοστίζει, ό,τι κι αν συμβεί, να μην επιτρέψουμε το κακό καπιταλιστικό σύστημα να καταστρέψει ό,τι έχουμε κατακτήσει και το λίγο που έχουμε καταφέρει να οικοδομήσουμε με τη δουλειά και την προσπάθειά μας εδώ και πάνω από 22 χρόνια: την ελευθερία μας!

Δεν είναι τώρα η ώρα για να οπισθοχωρήσουμε, για να απογοητευτούμε ή να κουραστούμε, πρέπει να είμαστε σταθεροί στον αγώνα, να κρατάμε σταθερά τα λόγια και το παράδειγμα που μας άφησαν οι πρώτοι σύντροφοί μας: να μην παραδοθούμε, να μην πουληθούμε και να μην παραιτηθούμε.

ΔΗΜΟΚΡΑΤΙΑ!

ΕΛΕΥΘΕΡΙΑ!

ΔΙΚΑΙΟΣΥΝΗ!

Από τα βουνά του Νοτιοανατολικού Μεξικού.

Για την Μυστική Επαναστατική Ιθαγενική Επιτροπή – Γενική Διοίκηση του Εθνικοαπελευθερωτικού Ζαπατιστικού Στρατού.

Ο εξεγερμένος Υποδιοικητής Μοϊσες. Ο εξεγερμένος Υποδιοικητής Γκαλεάνο.
Μεξικό, Πρώτη Γενάρη 2016.

